

La vida en el laberint

Jordi García Vilar i Felip Baldó, en *El laberint i la lluna*, voldrien anar més enllà d'un conte il·lustrat i fer una proposta estètica amb finalitats educatives cap a la integració social dels discapacitats i de totes aquelles persones que dins dels laberint experimenten més dificultats que la resta.

El laberint i la lluna, escrit per Jordi Garcia Vilal i il·lustrat per Felip Baldó, continua la línia de treball de les darreres publicacions, lligades a experiències pedagògiques.

Concretament este llibre naix amb el propòsit de recuperar una experiència realitzada a València, l'any 1983, de educació no formal i sensibilització cap a la integració social, escolar i laboral dels discapacitats, perquè el tema «continua estant d'actualitat com ho estava fa més de vint anys, quan el vaig concebre per primera vegada», escriu Jordi Garcia Vilal a la fi del conte.

Continua parlant sobre la campanya de sensibilització: «Va consistir en la instal·lació d'un gran laberint de tres-cents metres quadrats. Estava decorat amb pintures inspirades en diverses escenes i personatges del laberint de la mitologia clàssica, el del minotaure. En ell, un grup d'animadors hi posaven els visitants en situacions de dificultat semblants a les que podien viure persones amb discapacitats motores, psíquiques o sensorials. Des d'aleshores s'han fet alguns avanços, però lamentablement no els suficients. La integració real dels discapacitats és encara avui un repte».

«Cocolibre guaitava la lluna silenciós i feliç [...]. Una nit clara i tranquil·la la lluna li va confessar a cau d'orella una singular història que ella mateixa havia viscut. Una vegada, fa molts anys...». Així comença el que serà el centre de la narració d'*El Laberint i la lluna*, escrit amb un estil que recorda els contes clàssics, si bé de vegades pareix que l'autor vol ser

EL LABERINT I LA LLUNA

JORDI GARCIA VILAR

IL·LUSTRACIONS DE FELIP BALDÓ

COL·LECCIÓ «LLIBRES DEL COCODRIL», 3

50 PÀGINES

EDITORIAL DENES, PAIPORTA, 2005

tan explícit amb els seus plantejaments pedagògics que deixa poc marge a la imaginació.

Respecte a les il·lustracions, Felip Baldó ha vol-

gut amb les seues imatges «posar en evidència i manifestar la riquesa i no els entrebancs, que atorga la diversitat de les persones», tot buscant paral·lelismes «amb les obres artístiques que, en gran part, basen la seua eficàcia i el seu valor en la diferència, que més que separar persones, les reuneix i alberga sota el mantell de l'apreciació».

I continua explicant Baldó: «No voldria que aquest llibre anara destinat exclusivament per a lectors d'un sol tram d'edat, i per això també he recorregut a un tractament i ús d'imatges i a constants senyals a la història de l'art, que permeteren un major ventall de lectures».

Una diversitat artística que abraça estils, temps, llocs i artistes molt diferents pels que sempre he sentit estima i als que he volgut fer homenatge, i que van des de Caspar D. Friedrich i la seua visió romàntica de les nits entre arbres fins a S. Delaunay, Meliés, Miró amb les seues llunes i móns astrals...».

Il·lustracions que combinen el dibuix, la fotografia i el tractament d'imatges, creades amb un estil propi i sobretot molta sensibilitat, són el referent visual d'esta narració, una creació molt necessària a pesar del temps transcorregut.

Amb *El Laberint i la lluna*, Felip Baldó va guanyar el premi al llibre en valencià millor il·lustrat de l'any 2005.

Nieves Avilés

Conviure des d'infants

Negre com la xocolata (Tàndem Edicions, 2006) llança un crit a la convivència i la integració entre les distintes cultures del món. Basada en una adopció internacional, la de Lusambo, l'obra s'adreça al públic infantil.

NEGRE COM LA XOCOLATA

TERESA GIMÉNEZ BARBANY

IL·LUSTRACIONS DE TERESA GIMÉNEZ BARBANY

COL·LECCIÓ «EL TRICICLE», 37

24 PÀGINES

TÀNDEM EDICIONS, VALÈNCIA, 2006

L'argument de *Negre com la xocolata* és real com la vida mateixa, i s'inserix al si de la societat actual. Les adopcions internacionals de xiquetes i xiquets són una realitat innegable que, segons les previsions, continuarà augmentant. Xina, Àfrica, Sud-Amèrica... ens sonen a tots a països de procedència de molts dels infants que veiem per pobles i viles i que considerem igual que els nostres fills biològics. L'emigració i els reagrupaments familiars van conformant una societat cada vegada més variada pel que fa a la procedència de les persones que la formen.

Tàndem Edicions presenta esta obra de Teresa Giménez Barbany, il·lustrada per ella mateixa, i que conta la vida de Lusambo, un xiquet de la República del Congo que és adoptat per una família «blanca». El relat, adreçat al públic infantil, i on predomina àmpliament la il·lustració, narra en poc més de vint pàgines la història d'este congolés, que és, de ben segur, la història a què s'enfronta la majoria de xiquets i xiquetes menors de quatre anys que són adoptats. Por inicial i repulsa, la desaparició d'esta amb l'estima, l'arribada a la nova residència i la progressiva habituació a una nova vida: «Lusambo va somriure d'orella a orella i encara va abraçar-la més fort: –Mare, jo sí que et menjaré... a besadetes!».

El títol triat per al llibre incidix especialment en el trastorn que suposa per a Lusambo comprovar com al seu voltant totes les persones són negres i les que l'adoptaran són d'un altre color, «descolorits» en el seu enteniment. Això el farà dubtar de si l'estima és la mateixa, tot i que ben aviat eixirà de dubtes.

Negre com la xocolata va adreçat als primers lectors, a partir de sis anys, i per això pren suport en la il·lustració de color, la qual adopta la forma quadrada, apaïsada o a tota plana. Els quatre membres de la família adoptant, Teresa, Nelson i Irene, a més de Lusambo, són representats en situacions d'alegria, estima, por, estranyesa, tristor..., que donen constància que a la fi, «les carícies, les besades i les abraçades no són ni blanques ni negres».

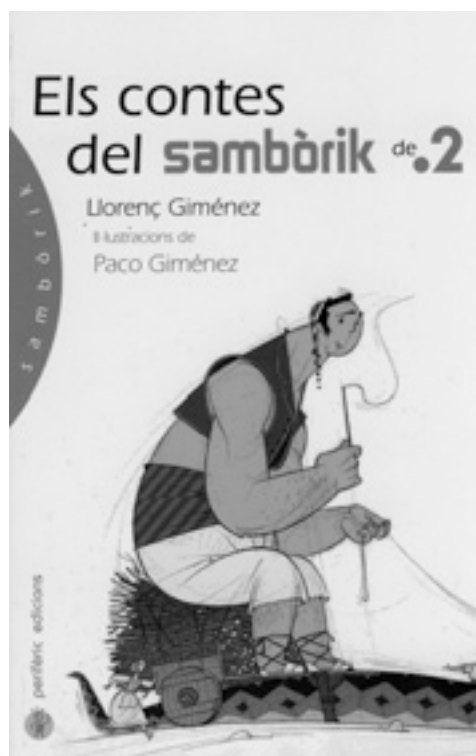
El llibre té un format quasi quadrat, de 19 per 17 centímetres, i és el número 37 de la col·lecció *El Tricicle*, de Tàndem Edicions. També està disponible en llengua castellana. Teresa Giménez Barbany ha publicat, a més de *Negre com la xocolata*, l'obra adreçada al públic infantil *Lladre de melics*, en La Galera Editorial (1999).

Agustí Hernández Dolz

Cuentos de la tradición oral

La Vall d'Alcalà, Alberic, Benigànim y Xixona son lugares de la geografía valenciana donde, junto con la fría y lejana Rusia, se suceden las aventuras y anécdotas de los protagonistas de los cuentos que Llorenç Giménez, de larga trayectoria como cuenta-cuentos, narra ahora por escrito, tras su emisión en el programa de la televisión valenciana Punt 2.

ELS CONTES DEL SAMBÒRIK DE .2
LLORENÇ GIMÉNEZ

IL·LUSTRACIONS DE PACO GIMÉNEZ
COL·LECCIÓ «SAMBÒRIK», I
62 PÀGINES

PERIFÈRIC EDICIONS, VALÈNCIA, 2006

Los cuentos de tradición oral, gracias a la tendencia europea de recuperación y estudio, iniciada a principios del siglo XIX, en pleno movimiento romántico (Charles Perrault en Francia y los hermanos Grimm en Alemania fueron figuras destacadas), pasaron al terreno de lo escrito, lo que provocó su fijación. Ese paso manifestó un corpus literario común, con ligeras variaciones (adaptaciones localistas, etnológicas) que son las que recogen las literaturas folklóricas de cada país.

El gran auge de la cuentística oral actual (se suceden los certámenes y maratones en diversas ciudades españolas), que exige la atención incondicional del oyente, encuentra en la televisión otro medio de difusión. Esta deviene en la sustituta de aquellos mayores que nos transmitían ese acervo cultural popular y que no han tenido continuadores sino en el ámbito profesional.

En *Els contes del Sambòrik de .2* de Llorenç Giménez (1954) se retorna a la oralidad, visible desde el punto de vista formal, en la utilización en cada cuento de una estructura simple, con fórmulas de apertura (con ligeras variantes en la misma) y cierre (siempre distintas); en construcciones sintácticas propicias para jugar con la entonación y la musicalidad de las palabras, con el fin último de atrapar al que escucha. Y el que lee se transporta, por esa especial construcción oral, por ese juego de lo dicho y lo sugerido, al universo de los juglares, de los magos de la palabra. Viviremos en un mundo tecnológico, sí, pero sólo hace falta fijarse en los rostros de aquellos que, embelesados, escuchan a un cuenta-cuentos, a un narrador, a un alquimista del lenguaje, para darse cuenta de que el embrujo de la palabra, su poder de sugestión, permanece incólume.

Los cuentos, como manda la tradición, mantienen su intencionalidad educativa: destacar la importancia de la experiencia y de los valores universales de la prudencia, la previsión, la solidaridad o la generosidad, donde la burla no traspase, en general, los límites de la ofensa o hiera la dignidad.

Cuando nos referimos a cuentos populares, en relación a la literatura infantil,

aludimos principalmente a tres tipos de cuentos: los cuentos maravillosos, los de animales y los que Rodríguez Almodóvar denomina «cuentos de costumbres», protagonizados por humanos, en los que pueden apreciarse temas y peripecias propias de las sociedades agrarias. En *Els contes del Sambòrik de .2* podemos observar esta categorización.

La edición, muy cuidada tanto en el papel como en el diseño, posee una segunda narración: la ofrecida por las personalísimas ilustraciones de Paco Giménez (València, 1954). El gran protagonismo de las mismas procede tanto de su trazo característico donde, en ocasiones, los contornos se continúan en nuevas formas, como de la expresividad que le confiere a los personajes, todo ello haciendo un uso restrictivo del color en cada ilustración, donde juega fundamentalmente con sus matices: Valentina escalando el árbol gigante en «Valentina i les faves màgiques», los tres demonios protagonistas de «El ferrer d'Alberic» o la ambigüedad tan lograda con la raposa protagonista de «El rabosot que volia la luna de Benigànim» (su astucia no está exenta de simpatía), son tres ejemplos de la calidad de este ilustrador valenciano, presente en la exposición «Ilustrísimos» de la pasada Feria de Bolonia 2005.

Ana Isabel Caro

Imaginant sabors...

Que la imaginació potser és la millor qualitat per a fer front a les situacions més difícils de la vida, és el missatge més important que ens transmet la protagonista d'este conte amb la seua experiència.

LA SOPA DE LLETRES

AMAIA CRESPO COSTA

IL·LUSTRACIONS DE RAMON PLA

COL·LECCIÓ «EL MICALET GALÀCTIC», 119

64 PÀGINES

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2006

Al llarg de la nostra vida no és difícil que ens troben amb l'obligació de dur a terme alguna tasca que no ens agrada gens ni mica, o bé que no ens abel·lix realitzar en el moment precís en què cal, i de res servix protestar o ploriquejar... Això, els adults ho sabem ben bé o, si més no, haurien de saber-ho; però els xiquets i les xiquetes han d'aprendre-ho a poc a poc, tal com ocorre a la xiqueta que protagonitza este llibre; un llibre ple d'atractives il·lustracions, originals, expressives, i dinàmiques.

Raquel és una xiqueta que té molt clares les coses que no vol, però sobretot no té cap problema per a trobar, tard o d'hora, les que de veritat vol.

I és que la protagonista de la història que ens narra Amaia Crespo i ens il·lustra Ramon Pla, és una xiqueta curiosa, intel·ligent, amb una gran imaginació i un fort caràcter, que es troba en l'edat d'aprendre a llegir i a menjar de tot.

A Raquel no li agradaven les sopes ni la verdura, però li encantava que els seus pares li contaren històries i que li llegiren contes abans d'anar-se'n a dormir. Fins i tot, alguns dels llibres que tenia a l'habitació, intentava llegir-los ella sola, tot i que encara li costava molt. Tanmateix valia la pena, perquè quan jugava al carrer amb els amics –altra de les seues activitats favorites–, Raquel solia imaginar que es trobaven als llocs fantàstics de les històries dels llibres, i quan volia fugir d'un plat de menjar no desitjat: «En la seua imaginació podia ser una pirata solcant una mar de sopa amb el seu vaixell i esquivant les ones de lletres que intentaven fer-lo naufragar. També podia imaginar que les verdures eren una espècie en perill d'extinció en el planeta i que no se les havia de menjar per a protegir-les».

Fins que un dia els pares es negaren a acceptar cap excusa o ploriqueig: si no es menjava la sopa la tornaria a tenir per a sopar, i si no, a l'endemà. I l'amenaça més terrible de totes era que no tornarien a llegir-li històries! I el que ella més desitjava era que, encara que un dia s'hi ensenyara, abans de dormir, els seus pares li continuaren llegint en veu alta.

Va ser aleshores que va trobar la solució: amb les lletres de la sopa va in-

tentar compondre els noms d'aquelles coses que tenien sabors agradables per a ella, o d'aquelles de les quals li agradaria saber quin gust feien, o de les que no tenien o no sabia si tenien algun sabor... I així, descobrint o inventant sabors nous, va ser com Raquel va aprendre a menjar-se de bon grat els plats que, tan el pare com la mare, amorosament li preparaven.

Una història molt recomanable per a primers lectors i primeres lectores, i per a tots aquells a qui els agrada buscar sabors nous a la vida.

Nieves Avilés

Las horas muertas

Atrapados en Riparia es una novela donde se da cita el mundo real y el imaginario. Xosé A. Perozo nos introduce en el brumoso ámbito de lo inverosímil, allí donde los fantasmas se entrecruzan con personajes de un juego cíclico que aporta nuevos datos para la recreación y el artificio.

ATRAPADOS EN RIPARIA

XOSÉ A. PEROZO

COL·LECCIÓ «ALGAR JOVEN»

TRADUCCIÓ DE MERCEDES PACHECO

132 PÁGINAS

ALGAR EDITORIAL, ALZIRA, 2006

La editorial Algar nos ofrece, dentro de su colección dedicada al mundo juvenil, una serie de novelas de interesante registro. La presente obra recoge una narración de Xosé A. Perozo. El autor, nacido en Extremadura, residente en Galicia, y se nos presenta como escritor y periodista. Según nos comunican, Perozo ha escrito una treintena de libros, circunstancia que le da a todas luces un cierto carácter profesional.

La obra que ahora nos presenta, *Atrapados en Riparia*, cuenta una historia cuya construcción posee una frágil cadencia que llega al lector a través de un lenguaje sin altibajos ni preciosismos innecesarios. Una de sus principales características es estructural, ya que utiliza con acierto el formato narrativo tipo diario.

Contada en primera persona, la narración comienza un viernes uno de agosto. El protagonista escribe sus primeras

sensaciones y con ellas las razones por las que él, Simón Carrera –escritor consagrado y admirado por todos– y su esposa Ana –pintora un tanto mediocre– han decidido alquilar una casa solitaria en la isla de Riparia. Su objetivo: tratar de recomponer un matrimonio desecho sin remedio.

Simón Carrera, número uno de la literatura, posee una personalidad egoísta que sólo entiende la libertad que afecte a su propio yo, quizás por eso lucha contra sus propias contradicciones y los condicionamientos que le vienen del exterior.

Hasta aquí nos encontramos inmersos en un relato que presenta un conflicto matrimonial debido al endiosamiento de un hombre y la personalidad casi plana de una esposa que se debate entre la rabia y la resignación, una esposa que apenas cuenta en la vida del escritor.

Cada día, Simón escribe un retazo de sus pensamientos, actitudes y rutinas que no le llevan a ninguna parte, salvo a la búsqueda de un tema para su próxima novela. Pero de pronto cambia el tono narrativo, el protagonista es testigo de una serie de visiones de ahorcados, de seminaristas y falangistas quienes, atravesando la línea de toda lógica en una pirueta hacia el absurdo, se manifiestan en un mundo de personajes

cuya conciencia crítica es fácilmente soportable. El papel de los fantasmas no es más que el de permanecer como originales testigos de unos acontecimientos vividos en el pasado.

Con las apariciones, un aire de misterio inunda la novela. El lector comprueba como los fantasmas se mezclan con la vida real, esperando que el escritor –Simón Carrera– acostumbrado a crear las situaciones más extravagantes, pueda desentrañar el misterio de unos asesinatos que no se sabe bien si son pasionales o políticos. Los fantasmas no comunican nada, lo dejan todo a la imaginación del escritor, no obstante Simón se siente un tanto perdido con los acontecimientos hasta que aparece en su vida Beatriz, personaje que nunca sabremos si es real.

M^o Teresa Espasa

Sueños y aventuras

Los cuentos clásicos, aquellos que nos contaron o leyeron en nuestra niñez, los mismos que leemos con frecuencia a los más pequeños de la casa, siguen perdurando a través de los años. Y prueba de ello es la magnífica obra de riesgos y aventuras de la editorial Castellnou.

LA ISLA DEL TESORO

ROBERT L. STEVENSON

VERSIÓ DE DAVID FERNÁNDEZ

IL·LUSTRACIONS DE JOSEP RODÉS

COL·LECCIÓ «KALAFATE», I

176 PÀGINES

CASTELLNOU-EDITORIA VALENCIANA, VALÈNCIA, 2005

Sin perder de vista el afán de los jóvenes por las aventuras y con la intención de llevar hasta un público tan exigente la obra de autores clásicos, la editorial Castellnou ha inaugurado una nueva colección de narrativa a la que ha dado el nombre de «Kalafate». Su propósito es sin duda ofrecer a sus jóvenes lectores una literatura de calidad que les sirva tanto de distracción personal como de instrumento para su desarrollo cognitivo.

Con versión de David Fernández, *La isla del tesoro*, novela de aventuras que ha resistido el paso de los años, ha sido la obra elegida para lanzar al mercado esta interesante colección.

La isla del tesoro es una obra dinámica, inspiradora y motivadora, escrita por el autor escocés Robert Louis Stevenson, cuyo título original *Treasure Island* narra en primera persona las aventuras de Jim, joven que ayuda a sus padres en la posada *Almirante Ben-*

how, situada en el camino de la costa que conduce a Bristol.

Un buen día, cuando la lluvia arreciaba y el viento golpeaba furioso los cristales de la taberna, apareció un peculiar marinero de nombre Billy Bones, cuya única posesión era un viejo cofre y su única preocupación la posible visita de un marino ciego a quien temía extraordinariamente.

Cuando Billy Bones muere de alcoholismo, Jim y su madre, después de revisar el enigmático cofre y rescatar el mapa que había en su interior, abandonan la posada por miedo a los piratas.

Sobre esta base inicial, a continuación destacamos ciertas premisas que interesa tener en cuenta en *La isla del tesoro*, sin lugar a dudas una de las obras juveniles más arriesgadas e inteligentes de la historia de la literatura juvenil.

Consideremos en primer lugar el mapa de Billy Bones que se convierte en la clave de la trama de la novela, ya que sin él no existiría la temeraria aventura. También hemos de tener en cuenta la lejana y misteriosa isla que esconde un fabuloso tesoro, isla señalada en el mapa de manera precisa así como el lugar exacto donde se encuentra enterrado el tesoro del capitán Flin, malvado pirata, terror de todos los mares. No podemos olvidar la goleta *La Hispaniola*,

magnífico barco que llevará a la isla a los intrépidos aventureros.

Por otro lado tenemos a los protagonistas necesarios, sin cuya intervención hubiera sido imposible llevar a cabo la expedición. Verdaderamente interesantes y dignos de estudio son los personajes del Doctor David Livesey, persona preocupada por Jim que hace posible la realización del viaje aportando diversos medios.

John Trelawney, aristócrata local que consigue el barco y a su tripulación a través de sus muchos contactos.

El Capitán A. Smollet, cuya experiencia al frente de numerosas naves le hace sospechar de una tripulación que, de alguna manera, le ha sido impuesta.

Jhon Silver, el Largo, aventurero por excelencia, es uno de los piratas que forma parte de la tripulación del capital Flin. Tiene una sola pierna y engañando al doctor Livesey se enrola en *La Hispaniola* como cocinero, aunque en realidad es el bucanero que dirige secretamente a la tribulación; y por último Jim Hawkins, protagonista principal de la obra, considerado desde siempre como prototipo de héroe juvenil.

M^o Teresa Espasa

I després de la tempesta...

La novel·la de la psicòloga i escriptora Dolors Garcia i Cornellà va ser guardonada amb la primera edició del «Premi 10 de Literatura Infantil i Juvenil», que convocaven conjuntament les llibreries valencianes del Grup 10 i l'editorial Alfaguara-Voramar.

LA POR QUE NO S'ACABA MAI

DOLORS GARCIA I CORNELLÀ

«PREMI 10 DE LITERATURA INFANTIL I JUVENIL»

132 PÀGINES

ALFAGUARA/VORAMAR, VALÈNCIA, 2005

Pense que el fet que l'escriptora d'esta novel·la siga psicòloga de formació no és casual. Les seqüeles que deixen els casos –no sé si cada vegada més freqüents, però sí cada vegada més presents– d'assetjament escolar, són una de les rèmores que han de combatre, precisament, psicòlegs i psicopedagogs. Però també mediadors, professors, pares i alumnes. *La por que no s'acaba mai* és la crònica d'uns quants dies en la vida d'un xic adolescent, de tercer d'ESO, que ha arribat al límit de les seues forces i de la seua por. És incapaç d'enfrontar-se a la persecució i la humiliació constants a què el sotmeten els *llops*, com ell anomena la colla d'assetjadors, perquè pensa que ho ha de fer tot sol. El lector observa, però, que hi ha tot un seguit de persones del seu entorn, immediat o no, que detecten comportaments estranys i que, amb xicotetes aportacions, contribueixen a solucionar el problema. Un llibre terapèutic, per tant.

El *bullying*, o assetjament escolar, s'ha convertit en notícia, objecte de debat, en una de les prioritats dels centres, però també en matèria literària i de ficció televisiva. Actualment, este és un dels eixos temàtics d'una coneguda i popular sèrie en la televisió de Catalunya. És important que se'n parle a les aules, a les tutories, etc. La novel·la pot ser un bon pretext per debatre el tema a l'escola. De tota manera, tot i la vigència i actualitat de l'assumpte, no podem defugir l'anàlisi literària de l'obra. Està claríssim, i els qui ens dediquem a l'educació d'adolescents ho comprovem cada dia, que el lector jove potser és un lector inexpert, però no és un lector sense criteri, ni se'l satisfà amb excessiva facilitat.

L'escriptora juga amb dos factors que *enganxen* el lector. D'una banda, manté la tensió argumental a través dels diversos incidents a què s'ha d'enfrontar Joel, el protagonista, i que mostren al lector la cara més crua i despietada de la violència. Esta tensió està reforçada per la incipient història d'amor del protagonista amb l'Andrea, precisament la germana del principal assetjador, el *Sapo* –un nom d'allò més eloqüent–. I també pel conflicte obert de l'agent de la guàrdia urbana, Tere, o de la mateixa professora, Sílvia Soler, amb els *llops*.

Per altra banda, la novel·lista treballa molt encertadament la qüestió formal; així, els tipus de narradors que apareixen en la novel·la donen una visió calidoscòpica del fenomen. Les diferents perspectives aportades (el diari de l'Andrea, el bloc de la professora, els xats del Joel amb el seu millor amic, etc.) tenen un efecte tranquil·litzador per al lector, perquè ell és l'únic que sap que Joel està vigilat per tots aquells que l'aprecien, que en té el suport i que, al final, vencerà esta por infinita. La novel·la, per tant, també reïx en l'aspecte formal i constituïx un repte assumible per al lector adolescent.

Isabel Moll

Un viatge irrepetible

Fi de curs a Mallorca és una novel·la fresca i divertida sobre les vacances de fi de curs d'un grup d'alumnes de tercer d'ESO a Mallorca. És l'edat dels primers enamoraments, d'afermar la identitat personal, d'assenyalar la presència en el nucli del grup d'amics i de passar-ho bé, que és, al cap i a la fi, l'objectiu principal del viatge.

FI DE CURS A MALLOLCA

PASQUAL ALAPONT

COL·LECCIÓ «ESPURNA», 77

176 PÀGINES

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2006

Fi de curs a Mallorca és la manera com pronunciaria «fi de curs a Mallorca» l'alumne xinès Wu Yu-hui, que forma part del grup. La història d'Alapont mostra la diversitat ètnica i de procedències en l'àmbit de l'ensenyament secundari, amb la incorporació al grup d'estudiants, amb absoluta naturalitat, i entre altres personatges, d'un jove de procedència asiàtica els pares del qual són propietaris d'un restaurant xinès. La novel·la també aporta una perspectiva des de l'interior de l'ensenyament. Mostra, a més del punt de vista dels estudiants, amb el narrador adolescent, les circumstàncies en què es poden veure embolicats els professors, les responsabilitats i les dinàmiques de l'ensenyament i les relacions de professors i alumnes adolescents.

Crida l'atenció un principi i un final en concordança. A l'inici, Mariona, des-

preocupada, atrevida i despistada, es queda al port de Dénia mentre els seus companys s'allunyen cap a Mallorca amb el vaixell. Per sumar-se al grup el més aviat possible, l'alumna haurà d'agafar un avió. I quan arriba el moment del regrés, Mariona torna a repetir, com si estigués presa, maleïda per la seua forma de ser, cau en les mateixes circumstàncies i es queda al port de Mallorca mentre la resta de companys tornen a casa, perquè hi ha coses que no canvien.

El cambrer del vaixell té un paper d'eix que introduïx una idea clau en la novel·la, repetida a l'inici i al final: en la vida és important tenir una història que contar. I respecte a esta idea hi ha una evolució al llarg del relat. Mentre per al cambrer la història que contar es troba en paradisos exòtics necessàriament llunyans, per a Víctor, que inicialment pensa igual, en acabar el relat, el paradís està ben a prop de casa, al costat d'un mateix, i no cal anar-se'n massa lluny per trobar-lo. La reflexió és fruit de l'evolució del pensament inicial del cambrer, des de la perspectiva del jove Víctor. L'adolescent es troba amb el cambrer en el viatge d'anada i després en el de tornada. I en eixos dies de vacances entre la primera i la segona trobada es produïx, a més dels moments de diversió i de les aventures típiques de

l'edat, un procés de creixement, una evolució. Víctor, a més, trenca el discurs sexista i caduc del cambrer, que identifica el fet de formar parella amb una dona amb lligams desagradables, com ara una hipoteca a trenta anys o perdre l'oportunitat de viatjar lluny a la recerca de somnis –per al cambrer sempre llunyans–, i desfà també la idea del cambrer que parla de viure la vida i d'estimar una dona com a opcions incompatibles.

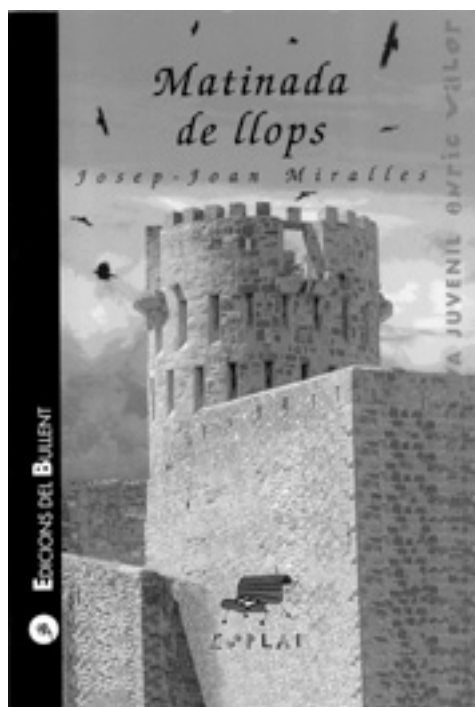
La iniciativa de seguir les aventures d'un grup d'adolescents pel seu viatge de final de curs a Mallorca, servix a Alapont de marc per a tractar un procés i parlar de l'amistat, l'amor, la comunicació i el sentit de la vida.

Anna Gimeno

Misteri a Vilafamés

Un assassinat és el punt de partida d'este relat encisador localitzat en el poble de Vilafamés a l'estiu de 1528. La narració de Josep-Joan Miralles, d'ambientació històrica, s'endinsa en el particular món rural del segle XVI i aconseguix submergir el lector en una trama ben lligada a través de personatges, relacions i interessos complexos al voltant de la violenta mort d'un membre del Consell de la vila.

MATINADA DE LLOPS

JOAN-JOSEP MIRALLES

COL·LECCIÓ «ESPLAI», 33

«25^É PREMI DE NARRATIVA JUVENIL ENRIC VALOR»

136 PÀGINES

EDICIONS DEL BULLENT, PICANYA, 2006

Matinada de llops ha sigut guardonada amb el 25^é «Premi de Narrativa Juvenil Enric Valor», i és una d'eixes novel·les curtes que transcendeix l'etiqueta de *literatura juvenil* perquè, a més de ser encertada per a un lector jove, també ho és per a l'adult, i, sobretot, per a aquells que gaudixen de les trames amb misteri, secrets, estranys encreuaments de relacions personals, odis inexplicables, mentides i grans amors.

L'autor ha aconseguit teixir una trama que lliga fets i sensacions sense ruptures, fent ús de la tècnica de les múltiples veus que, a través de diferents capítols, van apropant el lector, cadascú des de la seua particular percepció, a nous detalls que contribueixen a esclarir les sospites i els equívocs al voltant de la mort d'un dels homes principals de la vila. El lèxic crida l'atenció per la riquesa, la varietat i la precisió amb què acom-

panya les imatges construïdes per l'autor. Són freqüents les detallades descripcions de situacions i d'espais, i és correcta la creació de tensions i d'expectatives, tot i que s'ha d'assenyalar un lleuger excés d'informació en els primer capítols que obri un camí massa clar –com es comprova al final– cap a quin serà el desenllaç.

L'equilibri d'un poble menut i aïllat tremola si en unes vides de misèria, un fet posa en perill la supervivència de les famílies que hi viuen. Secrets, enveges, prejudicis i també grans afectes es manifesten amb una força que no sempre atén raons.

La història arranca a l'estiu de 1528, quan Joan Rovira troba mort Jaume Mateu als afores de Vilafamés. Jaume Mateu havia sigut designat pel Consell de la vila, com a home principal que era, per portar a València els diners que el poble de Vilafamés havia de pagar al rei en concepte de multa per haver participat en el moviment agermanat. Camí de València, el portador de la bossa amb més de dos mil sis-cents sous, més de deu anys del salari d'un jurat, i que han costat anys de recollir entre els veïns del poble, ha sigut assassinat sota un figuera i els diners han desaparegut.

La por s'apodera dels habitants de la vila. No sols poden haver perdut els sous

enviats a València amb Jaume, sinó que hauran de tornar a recollir-los per pagar el deute. Els diners i l'assassí han de ser trobats. I en eixa tasca l'escrivà, el justícia i mossén Roc seran elements clau per anar deslligant el nus de la trama. Tot i que les sospites inicials assenyalen un jove morisc, Adil, l'amor i la confiança d'una dona, a més dels esbrinaments i de les observacions del capellà Roc, ajudaran a descobrir la veritat dels fets.

Amb este relat d'ambientació històrica, Miralles parla d'una lluita entre cultures i religions, dels sentiments més primitius dels humans, de les misèries, dels temors, de les enveges i també dels sentiments més nobles, en situacions extremes de por, de soledat, de necessitat, i deixa una porta oberta a l'esperança a través de la confiança, l'amistat i el rebuig dels prejudicis.

Anna Gimeno

Elegant i colpidor comiat

Un jove que acaba de perdre la família en un accident de trànsit escriu un diari per tal de trobar el sentit de la vida. Un relat amé, un cant a la vida i a l'esperança, bastit amb l'estima al proïsme. La mort de l'autor l'ha convertit en un comiat colpidor, alhora que elegant.

El protagonista de la novel·la és un jove anomenat Oriol qui, després d'haver perdut els seus pares i la seua única germana en un tràgic accident de trànsit, escriu per tal de no tornar-se «boig entre tanta solitud».

Ficció i realitat, literatura i vida, hi van de la mà. De lectura fàcil, la complexitat es troba en un doble eix: realitat/ficció, passat/futur s'entremesclen. L'autor va donant pistes en un itinerari narratiu traçat prèviament, posant en boca dels personatges tot allò que necessitava expressar, fent l'ullet a determinats lectors, donant pas a una lectura, en molts casos, individualitzada. No sols són les persones del seu entorn més immediat les que s'hi poden veure al·ludides, conhortades o instruïdes; també vol homenatjar els seus llocs vitals (la Universitat Jaume I o l'institut de secundària on exercia d'ensenyant), així com els seus escriptors i poetes admirats. En este itinerari l'autor fa un viatge interior, en «dies de cendra i incertesa»; no vol estar malalt, i escriu-

DAVALL DEL CEL

MANEL GARCIA GRAU

COL·LECCIÓ «NARRATIVA», 10

117 PÀGINES

PERIFÈRIC EDICIONS, CATARROJA, 2006

re li val de «vàlvula d'escapament». Amb la mirada del poeta, ens diu: «ara òbric els meus espills interiors».

En la veu del protagonista, l'autor es rebel·la contra la malaltia triant l'opció d'afrontar la vida amb esperança; ens ho dirà així: «no tot són malvestats i problemes en este tros de cel sota el qual vivim». El paral·lelisme ficció-realitat no causa cap interferència a la lectura; si de cas, potser es percep una certa pressa per tal d'acabar-lo a temps. Tanmateix, la intuïció de la mort se'ns fa evident en frases com ara: «l'únic ésser vivent que veia el cel rogenic i rúfol d'un nou dia com si este només podria apunyalar-lo per l'esquena».

Contràriament al que resa el refrany, Manel no és el ferrer amb tenalles de fusta. *Davall el cel* és un testimoni d'estima a la pròpia gent i a la literatura mitjançant l'eina de l'escriptor: la paraula. El poeta benicarland adopta la forma en prosa per bastir un elegant i colpidor text, assumint que pot esdevenir un comiat, davant la possibilitat que la realitat siga tan cruel com sembla i haja de «marxar».

És colpidora la naturalitat amb què tracta el tema. L'elegància la trobem en el fet de deixar per escrit que «cada dia pots delatar els teus pesars per tal de combatre'ls i vèncer-los [...]», fent-nos pensar que vol donar ànims als seus a seguir endavant, venent el dolor que pugua produir-los la seua pròpia absència.

Una valerosa actitud que planta cara a la malaltia, que la supera amb un escrit llegat al futur. D'esta manera, Manel García Grau se'ns fa present, que no passat, en un text que traspua autenticitat, sinceritat i una empena admirable. El fet de llegir-lo, contràriament al que puga pareixer-nos, i una volta superat el primer moment d'angúnia per haver de llegir-lo pòstumament, ens eixuga les llàgrimes. Amb llenguatge directe i la versemblança que dóna el diari personal, incorpora diàlegs vius i àgils. És un cant d'esperança, a la recerca del sentit vital en les coses més senzilles, en la literatura, en la solidaritat, en la lluita contra la injustícia, en el sentit crític i, sobretot, en la importància de les relacions humanes. L'autor, sempre amable, només manifesta la ira davant comportaments polítics indecents, en la seua visió crítica amb esdeveniments com ara la guerra «il·legal» d'Iraq, solidaritzant-se amb la gent que patix.

La joventut, edat dels sentiments en estat pur, pot establir connexió directa amb este text que aplega els sentiments més profunds, impregnats de sinceritat i bonhomia. Novel·la que pot ser llavor per conrear en els lectors joves uns esperits honests, compromesos amb la pròpia cultura i amb els valors solidaris, i, per damunt de tot, amants de la vida.

(Tant de bo ara mateix, Manel, estigues trepitjant cels més grats).

Isabel Marín

Imagina que...

Les aventures de Carlota i el seu gat Erizo ens transporten a móns llunyans on la fantasia i l'amor a la música són les grans protagonistes de la història.

L'Araña continua el seu camí editorial amb una nova col·lecció «Araña Fantasia». La inicia amb un llibre d'Héctor Fernández, *La partitura màgica*. Este llibre, coincidint amb el nom de la col·lecció, ens conta una aventura fantàstica i imaginativa.

La protagonista principal és Carlota, una xiqueta de nou anys, acompanyada del seu gat, Erizo. A Carlota li agrada molt la música, tant com a la seua família. Però la nostra protagonista no sols dedica el seu temps a aprendre a tocar el saxo, el seu instrument favorit, sinó que també ha d'estudiar llenguatge musical, una matèria imprescindible si vol ser una bona intèrpret. Ella sap que només l'esforç i la constància li poden fer assolir els seus objectius, i encara que al principi les coses no li ixen massa bé, continua assajant i estudiant tots els dies.

El seu gran somni és tocar el saxo tan bé com ho fa la seua professora de saxo, Ángela. Esta és una dona jove i simpà-

LA PARTITURA MÀGICA
HÉCTOR FERNÁNDEZ
IL·LUSTRACIONS D'HÉCTOR FERNÁNDEZ
COL·LECCIÓ «ARAÑA FANTASÍA», I
62 PÀGINES
ARAÑA EDITORIAL, VALÈNCIA, 2006

tica, enamorada des de xiqueta de la música, que no sols dóna classes, sinó que també toca en un grup de jazz. Àngela intenta que els seus alumnes estimen el saxo igual que ella l'estima. Carlota sent per ella una gran simpatia i admiració. Però Carlota també té un altre professor que li avorrix, el vell senyor Victoriano que els «tortura» amb notes, teories i dictats avorrits sempre acompanyats del seu mal humor.

Els millors companys de Carlota són Erizo, el seu gat, i Mar, la seua millor amiga que comparteix amb ella l'afició a la música.

El pare de Carlota viatja molt, i quan torna dels seus freqüents viatges a causa del seu treball, sempre arriba carregat de regals per a la seua filla. En un dels seus llargs viatges va entrar per casualitat en una botiga de música i un venedor li va oferir un regal molt especial per a la seua xicoteta Carlota. Es tractava d'una partitura per a saxo tenor en si bemoll. Una bella i desconeguda peça sense títol. Carlota rep el seu regal entusiasmada i decidix intentar tocar-la sense esperar més temps. En tocar els primers compassos, la melodia comença a sonar d'una manera especial, és una partitura màgica. Un dia, mentre assaja la peça, es veu transportada a un lloc on reina la

fantasia i la imaginació. Este lloc és el món musical.

Allí coneix una altra xiqueta que, igual que ella, també toca el saxo. Juntes viurán una sèrie d'aventures que les portaran pel «tossal desafinat», el «riu harmonia», la «gola del contrapunt», fins a arribar al «temple musical».

Carlota, per a arribar al final del camí, haurà d'esforçar-se per a aconseguir tocar molt bé la bella partitura.

La història està acompanyada d'unes il·lustracions en color fetes en aquarel·la i realitzades pel mateix autor del text.

La partitura màgica és un llibre on es ressalten valors importants per als xiquets i les xiquetes com ara la constància, el treball dia a dia i la necessitat de fer les coses ben fetes per aconseguir els nostres objectius.

Segurament es tracta d'un regal, després d'algun llarg viatge, que l'autor fa a una persona molt volguda.

Un objecte molt especial perquè que et regalen una aventura fantàstica, francament, no passa tots els dies.

Beatriz López

Caminando hacia los clásicos

En la producción editorial más reciente se observa un incremento muy notable de adaptaciones de los grandes clásicos de la literatura, una opción que muchos aplaudimos por considerarla un camino necesario hacia el conocimiento de estas obras, patrimonio cultural. Un acercamiento que, junto con la mediación necesaria posterior, hará disfrutar al lector de la obra magna original.

JO TIRANT, TU CARMESINA

ENRIC LLUÇ

IL·LUSTRACIONS DE TONI CABO

COL·LECCIÓ «EL MICALET GALÀCTIC», 120

85 PÀGINES

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2006

I com li diuen?

Carmesina.

Com?

Carmesina.

Quin nom!

«Nadie niega que hay que leer a los clásicos pero, ¿cómo se pueden acercar a esos aprendices de lectores? La única forma de abrir las páginas de los clásicos es quitar las barreras que impiden la entrada en ellas al niño, al adolescente, evitándole unas trabas que les hacen pensar que su lectura es un castigo», reflexionaba Rosa Navarro en CLIJ 192. En este marco, pues, podría encuadrarse *Jo Tirant, tu Carmesina* de Enric Lluç (Algemesí, 1949), aunque el libro no sea realmente una adaptación de *Tirant lo Blanc*, sino, en puridad, una «sensibilización hacia esta obra cumbre de la literatura valenciana y universal.

Carmesina es una alumna nueva del colegio al que acuden Carles, Joan, Marta y Mamen. Su nombre suscita una atención especial entre sus nuevos compañeros, que aclara su profesora: Carmesina era una princesa, la amada del héroe Tirant, y murió de amor. A partir de ese centro de interés, Enric Lluch construye una historia sencilla y anecdótica, con ciertos momentos de ligera tensión, para acercar a los pequeños lectores hacia el conocimiento de la obra de Martorell. Los niños inventan un juego: «Tirant y Carmesina», donde cada uno adopta el rol de los protagonistas de la novela, con las lógicas desviaciones provocadas, por un lado, por su desconocimiento del texto original y, por otro, por su arrolladora imaginación. No importa, se está jugando y, a la vez, suscitando interés: ya conocemos a Tirant, a Carmesina, a Plaerdemivida, a la Viuda Reposada, al rey de Inglaterra, al Emperador de Constantinopla, situada en la lejana Turquía...

Jo Tirant, tu Carmesina es, sin embargo, una historia no exenta de un ligero didactismo, como es habitual en aquellas obras que se saben, desde el inicio, destinadas a ser herramienta escolar: la necesidad de ser acogedores, respetuosos y solidarios con los compañeros recién llegados, por ejemplo.

La obra esconde, además, una sorpresa: se narra otra historia de otra Carmesina que pone de relieve, a los niños, a todos, que existen experiencias similares vividas por personajes, por personas diferentes; o dicho de otro modo: que las vivencias son universales, como el amor de la señora Marcela por su novio Martí.

Editada en la colección «El Micalet Galàctic», de buena factura, requeriría, no obstante, una mayor atención en lo referente a la calidad de sus ilustraciones. No debemos olvidar que para el tramo de edad a la que está destinada la publicación, la ilustración no sólo cumple una función de apoyo y refuerzo a la narración paralela, sino que aún ejerce una función de sensibilización artística del lector en ciernes, sensibilización iniciada en su etapa prelectora a través de los álbumes ilustrados. Cuidemos, pues, ese detalle.

Ana Isabel Caro

El plaer de l'escriptura

Jordi Sierra i Fabra, un dels més prolífics escriptors de literatura juvenil –amb més de dues-centes obres publicades–, ens oferix una història que advertix dels perills de la incultura, de la importància de la lectura i de la màgia de l'escriptura. Tot comença amb un misteri: en un tranquil poble, on gairebé mai passa res, als llibres de la biblioteca els comencen a caure les lletres.

LA BIBLIOTECA DE LOS LIBROS VACÍOS

JORDI SIERRA I FABRA

COL·LECCIÓ «CALCETÍN AZUL», 21

148 PÀGINES

ALGAR EDITORIAL, ALZIRA, 2006

A la biblioteca del poble hi ha passat la cosa més estranya: les lletres dels centenars de llibres que omplen les prestatgeries han caigut de les seues pàgines i ara s'amuntanyen pertot arreu. Tadeo, el cap de l'estació del poble, és qui descobreix la situació i avisa l'alcalde, qui, immediatament convoca una reunió urgent en el consistori. La biblioteca del poble, tancada durant anys –des que l'encarregada, Virtudes, s'havia jubilat més per avorriment que per altra cosa– es trobava en una situació complicada: muntanyes de lletres feien pràcticament impossible l'entrada i el que era més greu: els centenars de llibres que l'habitaven ara eren obres en blanc, amb el seu contingut desordenat i perdut a les diferents sales de l'edifici.

El misteri es resol prompte, amb el diagnòstic de l'home savi que arriba de la ciutat: la incultura que patix el poble ha provocat la pèrdua de les lletres dels llibres de la biblioteca. Com que al poble ningú llig, els llibres s'han assecat, han perdut el seu contingut i mai el retrobaran. Una vegada descobert el misteri, i mentre al poble la desesperació és cada vegada major, seran els xiquets els qui trobaran la solució d'una manera sorprenent, una solució que els canviarà la vida per sempre i que retornarà la lectura i els llibres al poble.

La biblioteca de los libros vacíos és un cant als llibres i la lectura, però també una reflexió al voltant del plaer de l'escriptura, fins i tot per als més menuts. Sierra i Fabra aconseguix, amb un estil àgil, introduir-nos en la història, marcada pel misteri de la desaparició de les lletres dels llibres. La solució que imagina l'escriptor davant una situació que sembla irreversible és imaginativa i prou sorprenent, i fa que siguem els xiquets els protagonistes de l'obra, ja que en les seues mans es troba la solució al problema de tot un poble. El llibre fomenta valors com ara el de la lectura, la importància fonamentals dels llibres i de la literatura com a font de diversió i plaer personal, així com la necessitat de donar als llibres un valor que sembla que estan perdent entre els més joves. Sierra i Fabra ens parla del plaer de llegir, de l'interès que pot arribar a tenir un llibre per a un xiquet, amb les seues mil històries, però, sobretot, vol subratllar la màgia de l'escriptura, que serà la que finalment salve el poble de la incultura que s'ha endut per davant la seua biblioteca amb tots els seus llibres.

Sònia Martínez Icardo

L'aigua blava i l'albufera neta

Aiguablava (l'albufera de València) és un regne natural, un ecosistema fràgil en perill. Celeste (la princesa Almar) i Nico (el cavaller Vermell), dos xiquets de deu anys, seran els encarregats de preservar l'equilibri natural que es veu amenaçat per quatre calamitats.

AIGUABLAVA

JESÚS MOLLA

IL·LUSTRACIONS DE LOLA BOSCH

«III PREMI DE NARRATIVA INFANTIL VILA DE PATERNA», 2005

COL·LECCIÓ «LA BICICLETA NEGRA», 22

174 PÀGINES

TÀNDEM EDICIONS, VALÈNCIA, 2006

Aiguablava és una novel·la pensada i escrita per a infants per moltes raons. Podríem dir que la raó principal i bàsica per a qualificar-la com una narració infantil és el fet que ha rebut el Premi de Narrativa Infantil Vila de Paterna. Es tracta, evidentment, d'un fet ben fàcil de reconèixer –entre altres coses perquè a la portada ens ho fan saber– i d'inqüestionable validesa. Però hi ha altres elements que poden validar l'apreciació inicial que estem davant d'un llibre de literatura per a infants. Per exemple, el fet que els personatges principals siguin xiquets de deu anys, la qual cosa ajuda als lectors que tenen una edat semblant, entre vuit i dotze anys, a sentir-se plenament identificats amb els personatges de ficció per allò de les coincidències en els gustos i en els interessos dels que formen part d'una mateixa generació. Però la veritat és que allò que elimina qualsevol dubte sobre el tema en qüestió i el

clou de manera taxativa és que la història d'*Aiguablava* és plena a vessar d'aquella mena d'imaginació i de màgia que només els xiquets són capaços d'admetre com a possible o, almenys, probable. Només ells poden considerar, sense ser titllats de bojos, que el que es relata és versemblant.

L'aventura s'inicia d'una manera que podríem qualificar de crua, per no dir cruel. Perquè el detonant de l'acció és una discussió acalorada entre la protagonista, Celeste, i els seus pares. El pare, un home rude i extremadament protector, es nega a deixar que la seua filleta se'n vaja d'acampada amb l'escola. I per refermar la seua decisió aduïx un argument d'aquells que posen els pèls de punta per ridícul i masclista: «una acampada no és un lloc per a una xiqueta... si fores un xic seria una altra cosa». La reacció de Celeste davant d'una injustícia d'una incorrecció política tan paorosa es pot resumir amb una seqüència d'infini-tius: enrabiarse, plorar i fugir.

La fugida la portarà al reialme d'Aiguablava, d'ací el títol de la novel·la, un lloc meravellós enclavat al bell mig de l'albufera de València, on la fauna endèmica l'acull il·lusionada, perquè, com resa una antiga profecia, ella podria ser la princesa Almar d'Aiguabla-

va, i per tant, la seua salvació. Celeste, feta princesa, serà la dipositària de totes les seues esperances perquè els alliberarà de les calamitats que els assetgen de nord a sud, i esdevindrà una autèntica heroïna, capaç de resoldre els enigmes que s'amaguen darrere dels mals que amenacen l'equilibri natural de l'albufera. Per dur a terme la seua missió tindrà la inestimable ajuda de Nico, el cavaller Vermell, i d'alguns dels animals de l'albufera. A tots plegats els unix l'ànima d'aventura i la voluntat de demostrar el seu valor, sobretot a Celeste, que es mostra molt dolguda per l'actitud injusta del seu pare, però també un compromís solidari amb la natura.

Sergi Verger

Els Bocagrossa complixen anys

La família Bocagrossa es prepara per celebrar molts aniversaris. Però no tots reben els anys amb el mateix esperit: l'Ot vol fer-se gran massa ràpidament; la Irene vol fer una celebració exclusivament per a nines; l'Artur es preocupa per Dic, el gos que complix nou per set anys, i la mare voldria anar cap enrere i tornar a tenir vint anys.

TRES CONTES D'ANIVERSARI

ENRIC GOMÀ

IL·LUSTRACIONS DE MERCÈ CANALS

32 PÀGINES

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2006

Els tres contes d'aniversari als quals fa referència el títol del llibre van dedicats a cadascun dels germans Bocagrossa, la Irene, l'Ot i l'Artur. En el primer conte, el germà mitjà, Ot, complix set anys, però realment ell desitja complir-ne huit. Gràcies a l'aparició d'un fat que li fa veure les coses interessants que li queden per viure durant tot el llarg any que li espera, Ot decidix gaudir de la seua celebració d'aniversari. La Irene, la germana menuda i la més original, vol convidar a la celebració dels seus cinc anys de vida les joguines de les seues amigues i així fer més feliç la seua estimada nina, Rialletes, que complix la seua mateixa edat. Tot va bé fins que les convidades es tornen boges i comencen a barallar-se entre elles, fins i tot la senyora Bocagrossa ha de llevar les piles, una per una, a totes elles. Per últim, celebrem un aniversari doble: l'Artur i en Dic, el gos dels Bocagrossa, complixen anys, concretament nou, el mateix dia. El problema és que en Dic cau en una profunda depressió en adonar-se que no té nou anys, com ell pensava, sinó nou per set, és a dir seixantatres, d'acord amb el càlcul de l'edat dels gossos i dels gats. Els tres germans es dediquen aleshores a solucionar el problema d'en Dic i tracten de fer allò que a ell més li agradaria: ser pilot de Fórmula 1. Enric Gomà aconseguix fer riure fins i tot els mes majors. Es tracta d'un

conte molt divertit i original que, gràcies a les il·lustracions –molt ben aconseguides– de la Mercè Canals, de segur que captarà l'atenció dels més menuts i els aproparà una mica més al món de la lectura. Especial menció mereix el segon conte (*Quatre més un*), protagonitzat per la germana menuda, en el qual es relata una molt divertida –gairebé surrealista– festa de nines. Tots els contes destaquen per este subtil sentit de l'humor que ens fa mantenir un somriure durant el temps dedicat a llegir-los.

Els xiquets són els absoluts protagonistes de les tres històries d'Enric Gomà; de fet, la figura de la mare apareix de manera molt discreta en cadascuna de les tres històries. En elles, la fantasia i la quotidianitat es barregen en un intent per captar l'atenció del públic al qual va adreçada l'obra: un gos que enraona i té coneixement –com si fora un membre més de la família–; nines autosuficients que protagonitzen una revolta molt particular; fets que s'apareixen i fan prediccions sobre el futur dels xiquets, fins i tot gossos capaços de pilotar un cotxe d'una atracció de la fira. Llibres com el d'Enric Gomà són els que fan falta per a apropar la passió pels llibres als més menuts de la casa.

Sònia Martínez Icardo

Una misteriosa desaparición

Escrito en clave de misterio *Los demonios de Pandora* es una historia ambientada en la ciudad de Alcoy. El robo de una pieza arqueológica de gran valor y una serie de misteriosas muertes a su alrededor, son las piezas del puzzle que finalmente y con la ayuda de un profesor de instituto podrá resolverse.

LOS DEMONIOS DE PANDORA

SILVESTRE VILAPLANA

TRADUCCIÓ DE CRISTINA GARCÍA

COL·LECCIÓ «ALGAR JOVEN», 24

160 PÁGINAS

ALGAR EDITORIAL, ALZIRA, 2006

En torno a la desaparición de una valiosa pieza del museo arqueológico de Alcoy, el Plomo de Alcoy, y una serie de extraños suicidios en diferentes partes del mundo, Silvestre Villaplana, autor alcoyano, construye una trama de intriga en la que también nos describe la vida de la ciudad, las relaciones entre profesores en un instituto local, y el talante de la policía.

El Plomo de Alcoy tiene una serie de inscripciones que nunca han podido ser descifradas, son un misterio oculto desde hace millones de años. El profesor Jaume Clos, que llegó a Alcoy, precisamente en busca de ese misterio, se suicida en extrañas circunstancias. Un poco raro y con pocos amigos entre los compañeros del instituto en el que trabaja, sólo se lleva medianamente bien con Enric Solé. Clos envía un enigmático correo electrónico a Enric antes de suicidarse y por este motivo el joven profesor, que ha enviudado recientemente, se verá implicado en seguir la pista al extraño suicidio de su compañero. Enric se enfrentará incluso a la policía local y en concreto al comisario Moreno, personaje reaccionario y distante que tiene muy mala sintonía con Enric.

Enric irá deshilando una sutil madeja hasta dar con la clave de todo el asunto, el librero que mantenía una buena amistad con Jaume Clos, será también la pieza clave que le ayude a descubrir

el secreto que atormentó al viejo profesor, al que muchos consideraban extravagante y un poco loco.

Los demonios de Pandora es una historia bien escrita que tiene todos los ingredientes del género negro y las novelas de misterio, tiene trama bien pensada, los personajes bien definidos y la intriga se mantiene a lo largo de todo el relato. Resulta además bastante verosímil a pesar de estar situada en la localidad de Alcoy, al tiempo que nos describe algunos aspectos de la vida en una localidad con bastante actividad industrial y de gran relevancia en la Comunidad Valenciana. Muy adecuada y bien hecha la traducción por Cristina García, el lector tiene, sin embargo, la impresión de que en valenciano la historia tiene aún mucho más fuerza.

Silvestre Vilaplana (Alcoi 1969), es filólogo y profesor, y ha publicado varios libros de poemas y novelas. Destacan, sobre todo, *El último caballero*, primera biografía novelada de la figura de Joanot Martorell, un trabajo muy exhaustivo y documentado con el que el autor ha conseguido prestigio y reconocimiento. El relato que ahora publica Algar, tienen todos los indicios para pensar que Vilaplana, puede llegar a ser un escritor de fuste.

Lourdes Rubio